

Arrestnummer
21 / 2014
Repertoriumnummer
2014 /
Datum van uitspraak
29 april 2014
Notitienummer griffie
2010/NT/350
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

Arrest

**zeventiende kamer
correctionele zaken**

Aangeboden op
02 MEI 2014

Het hof van beroep te Gent, zeventiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Notitienummer: 2010/NT/350 - GC 1652/2010 - DE.64.21.001182/99

van:
het openbaar ministerie

tegen:

1. Nr. geboren te op wonende te gepensioneerd;

2. Nr. bestuurder, geboren te op wonende te afgevaardigd

3. Nr. met maatschappelijke zetel te met ondernemingsnummer met als
inhaber of hooft van met als
advocaat met kantoor te
daartoe aangesteld bij vonnis van de
rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, 13^e kamer, van 15 december 2006;

beklaagden,

verdacht van:

te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kulperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek.

A. (64.21.1182/99)

de eerste en de tweede vanaf 1 januari 1995 tot en met datum der dagvaarding (21 september 2006):

de derde vanaf 2 juli 1999 (namelijk de inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen) tot en met datum der dagvaarding:

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4, § 1, 5, § 2 en 39, § 1 1° en § 2 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningdecreet), en de artikelen 1 en 5, § 1 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de overheid die krachtens artikel 9 van voormeld decreet bevoegd is daarover te beslissen, een vergunningsplichtige inrichting te hebben geëxploiteerd die overeenkomstig artikel 3 van het voormeld decreet, dat de indeling in drie klassen van inrichtingen voorschrijft, behoort tot klasse 2 van hinderlijke inrichtingen,

- met de omstandigheid dat ingevolge artikel 9, § 4 van het voormelde decreet van 28 juni 1985 de procedure dient te worden gevolgd van de hoogste klasse indien een inrichting valt onder verschillende indelingsrubrieken behorend tot verschillende klassen
 - met de omstandigheid dat de milieuvergunning voor een inrichting waarvoor krachtens artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw een bouwvergunning nodig is, wordt geschorst zolang deze laatste niet is verleend.
1. namelijk het exploiteren van opslagplaatsen van hout e.d., met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een capaciteit van meer dan 20 ton of 40 m³ in een lokaal of 100 ton of 200 m³ in open lucht, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 9.6. van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 2);
 2. namelijk het exploiteren van garages, parkeerplaatsen en herstellingswerkplaatsen voor motorvoertuigen, al dan niet overdekte ruimte waarin gestald worden 3 tot en met 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 15.1. 1° van bijlage 1 van VLAREM I (klasse 3).

Tevens de eerste, de tweede en de derde gedagvaard om bij toepassing van artikel 39, § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inbreuk ligt te exploiteren gedurende een termijn door de rechter te bepalen, minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn onder verbeurte van een dwangsom.

De derde tevens gedagvaard bij toepassing van artikel 40 van het voormeld milieuvergunningsdecreet om zich burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolge feiten omschreven in de tenlastelegging A zal worden uitgesproken lastens de eerste en de tweede, zijnde de lasthebber of aangestelde van de derde die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn aanstelling of lastgeving.

B. (66.73.588/00)

de eerste en de tweede op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1995 tot en met 31 december 1995 (stuk 4):

- bij inbreuk op artikel 44, § 1-1, 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42, § 1-1*, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99, § 1-1*, 146, al. 1-1*, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99, § 1,1* bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een

bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

het bouwen van een opslagloods,

gelegen in woongebied volgens het gewestplan van 7 november 1978.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: magazijn, 1 ha 73 a 88 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als: i opgericht op 4 mei 1946,
met zetel te met ondernemingsnummer

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte verleden op 3 oktober 1984
geregistreerd op 11 oktober 1984.

C. de eerste, de tweede en derde op 10 december 1999 (64.21.1182/99) en op 24 maart 2000 (64.73.392/00)

bij inbreuk op de artikelen 2 en 41, § 1, 1., § 3 en § 4 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, zoals aangevuld door het decreet van 23 december 1980 houdende aanvulling van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren met bijzondere bepalingen eigen aan het Vlaams Gewest en door artikel 41, § 4 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, buiten het geval van lozing van afvalwater waarvoor vergunning is verleend, in de bij artikel 1 bedoelde wateren voorwerpen of stoffen te hebben gedeponerd of geworpen, vloeistoffen met schadelijke stoffen of zelfstandigheden erin te hebben geloosd of gassen te hebben ingebracht, ofwel door een bevel of door nalatigheid een dergelijke daad te hebben uitgelokt, eventueel omdat hij/zij vaste of vloeibare stoffen gedeponerd of doen deponeren heeft op een plaats vanwaar ze langs natuurlijke weg in de bij artikel 1 bedoelde wateren kunnen terechtkomen, door minerale oliën en detergenten te hebben laten terechtkomen in een afwateringsgracht.

De derde gedagvaard bij toepassing van artikel 41, § 5 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging om zich met de eerste en de tweede burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de schadevergoedingen, geldboeten en kosten die ingevolge de feiten omschreven onder de tenlastelegging C zullen worden uitgesproken lastens de eerste en de tweede zijnde een orgaan of een aangestelde van de derde en die de feiten heeft begaan in de uitoefening van hun ambt.

D. (64.73.392/00)

de eerste, de tweede en de derde

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 20, 22 en 39, § 1 2., 40 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1, 43, 71 en 80 en bijlage 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1993 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I), verzuimd te hebben de in de milieuvergunning opgelegde bijzondere voorwaarden, de voor de inrichting geldende algemene of per categorie van inrichtingen door de Vlaamse Regering bij toepassing van artikel 20 van het voormeld milieuvergunningsdecreet vastgestelde milieuvoorwaarden alsmede alle andere op de exploitatie van de inrichting van toepassing zijnde wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen, met betrekking tot de bescherming van het leefmilieu, van de oppervlaktewateren en van de externe veiligheid na te leven, namelijk:

bij inbreuk op artikel 4.2.2.1.1. van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II), als exploitant de lozingsnormen van bedrijfsafvalwater dat terechtkomt in gewone oppervlaktewateren dat geen gevaarlijke stoffen bevatten te hebben overschreden, meer bepaald:

1. op 24 maart 2000:
 - de pH-norm van 9 tot 6,5;
 - de norm voor de zwevende stoffen van 60 mg/l;
 - de norm voor de apolaire koolwaterstoffen van 5 mg/l;
 - de norm voor de anionische, kationische en niet-ionische oppervlakte-actieve stoffen van 3 mg/l;
2. op 25 oktober 2001:
 - de norm voor de zwevende stoffen van 60 mg/l;
 - de norm voor de apolaire koolwaterstoffen van 5 mg/l;
 - de norm voor de anionische, kationische en niet-ionische oppervlakte-actieve stoffen van 3 mg/l;

3. op 19 oktober 2005:
- de norm voor de apolaire koolwaterstoffen van 5 mg/l;
 - de norm voor de anionische, kationische en niet-ionische oppervlakte-actieve stoffen van 3 mg/l;

De derde tevens gedagvaard bij toepassing van artikel 40 van het voormeld milieuvergunningsdecreet om zich burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolge feiten omschreven in de tenlastelegging D zal worden uitgesproken lastens de eerste en de tweede, zijnde de lasthebber of aangestelde van de derde die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn aanstelling of lastgeving.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B, C en D de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, 13de kamer, van 22 Januari 2010 werd op tegenspraak als volgt beslist:

Op strafrechtelijk gebied:

Verklaart de beklaagden elk schuldig aan de feiten voorwerp van de hiervoor voor elk van hen omschreven tenlasteleggingen, zoals aangevuld en verbeterd;

Veroordeelt de beklaagden elk, bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek, voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen samen tot een geldboete van € 1.000.

Verhoogt voor elke beklaagde de geldboete met vijfenvertig opdecimes, aldus gebracht op € 5.500.

Gelast voor elke beklaagde voor een termijn van drie jaren gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van een gedeelte groot € 650 (vermeerderd met 45 decimen; x 5,5 = € 3.575 bedragende) van de hiervoor opgelegde geldboete;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de lastens de eerste en de tweede beklaagde uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maand, waarvan 60 dagen betrekking hebben op het gedeelte van de geldboete met uitstel verleend.

Zegt dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Zegt dat de beklaagden verplicht zijn elk een bedrag van € 25, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op € 137,50, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt elke veroordeelde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van € 25 overeenkomstig artikel 91.2^{de} lid van het K.B. d.d. 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S., 30 december 1950, 9095);

Veroordeelt de beklaagden **solidair** tot de gerechtskosten deze begroot op de som van **€ 110,40**;

Zegt dat geen exploitatieverbod wordt opgelegd.

Beveelt de beklaagden op vordering van het college van burgemeester en Schepenen van de gemeente tot het uitvoeren van de gevorderde herstelmaatregel en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden, namelijk door de afbraak van één segment van 6,25 meter.

Zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en Schepenen van de gemeente door de beklaagden een dwangsom zal worden verbeurd van € 125 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

Op burgerrechtelijk gebied:

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan conform artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij art. 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S., 3 mei 2005).

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 4 februari 2010 door de eerste beklaagde en de tweede beklaagde tegen alle schikkingen te hunnen laste;
- 4 februari 2010 door de beklaagde tegen alle schikkingen te haren laste;
- 8 februari 2010 door het openbaar ministerie tegen alle schikkingen wat de eerste, tweede en derde beklaagde voornoemd betreft.

* * *

Gezien het proces-verbaal van terechtzitting d.d. 8 november 2012 van de 10^e correctionele kamer bij dit hof, waarbij de zaak onbepaald werd uitgesteld met het oog op een hertoebedeling aan een andere kamer gezien de onregelmatige samenstelling van de 10^e kamer (zie ook brief van 12 oktober 2012).

*

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 5 maart 2013 van de 17^e correctionele kamer bij dit hof in het Nederlands:

- de eerste beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te
- de tweede beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te
- de derde beklaagde bij monde van haar lasthebber ad hoc meester advocaat met kantoor te in haar middelen van verdediging,
- het openbaar ministerie, in zijn vordering, bij monde van mevrouw substituut-procureur-generaal.

*

1.

De hoger beroepen van de eerste, de tweede en de derde beklaagde en van het openbaar ministerie tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 22 januari 2010 werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2.1.

In de tijdsbepaling van de in de telastlegging A aan de eerste en de tweede beklaagde te last gelegde feiten dienen de woorden "tot en met datum der dagvaarding (21.9.2006)" te worden gelezen als "tot en met 21 september 2006", zoals ook de eerste rechter terecht heeft gedaan.

Daarnaast dienen ook in de tijdsbepaling van de in de telastlegging A aan de derde beklaagde te last gelegde feiten de woorden "tot en met datum der dagvaarding" te worden gelezen als "tot en met 21 september 2006".

De procureur des Konings gaf op 21 september 2006 bevel tot dagvaarding van de drie beklaagden om te verschijnen voor de 13^e kamer van de correctionele rechtbank te Dendermonde op 11 december 2006 en onder de woorden "datum der dagvaarding" dient te worden verstaan "datum van het bevel tot dagvaarding" nu het openbaar ministerie geen vervolging kan instellen voor feiten die zich situeren na het tijdstip waarop het de beslissing neemt om een beklagde te vervolgen.

Deze aanpassingen laten de telastlegging A onverlet en de beklaagden wisten dat hen in de telastlegging A feiten werden te last gelegd die beweerdelijk werden gepleegd tot en met 21 september 2006.

2.2.

Terecht heeft de eerste rechter een materiële misslag in de telastlegging A verbeterd. Waar in de oorspronkelijke dagvaarding in de telastlegging A verwezen wordt naar "rubriek 9.5", dient dit te worden gelezen als "rubriek 19.6".

Ook het hof verbetert in die zin de telastlegging A.

2.3.

De in de oorspronkelijke dagvaarding gegeven omschrijving van het (mede)daderschap dient te worden verbeterd overeenkomstig de bewoordingen van het desbetreffende artikel 66 van het Strafwetboek waarnaar verwezen wordt. Er dient aldus te worden gelezen:

"door het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kulperijen of arglistigheden, het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgeloofd, als dader of mededader in de zin van artikel 65 van het Strafwetboek".

9.

De feiten omschreven onder de telastleggingen A, B, C en D (onderdelen 1, 2 en 3), zijn in hoofde van de eerste beklagde en de tweede beklagde voor zover bewezen, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en maken aldus slechts één enkel misdrijf uit waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet geschieden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, dit is 21 september 2006.

De feiten omschreven onder de telastleggingen A, C en D (onderdelen 1, 2 en 3), zijn in hoofde van de derde beklagde voor zover bewezen, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en maken aldus slechts één enkel misdrijf uit waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet

geschieden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, dit is 21 september 2006.

De verjaringstermijn werd in hoofde van de eerste, de tweede en de derde beklagde tijdig en regelmatig gestuit door een daad van onderzoek of vervolging, namelijk op 8 februari 2010 door het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen de beslissing van de eerste rechter over de strafvordering tegen de drie beklagden. Sedertdien zijn minder dan vijf jaar verlopen. De strafvordering is in hoofde van de eerste beklagde de tweede beklagde en de derde beklagde niet vervallen door verjaring.

Het verweer van de eerste en de tweede beklagde - en ook van de derde beklagde, die, hoewel niet vervolgd voor de belasting B, door de eerste rechter toch veroordeeld werd om de door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente gevorderde herstelmaatregel uit te voeren door afbraak van één segment van 6,25 meter van de opslagloods en dit onder verbeurte van een dwangsom, wat op zich een onwettige veroordeling van de derde beklagde inhoudt waardoor het bestreden vonnis op dit punt onwettig is - dat de strafvordering met betrekking tot de belasting B is verjaard, zoals uiteengezet in hun voor het hof neergelegde conclusies, treedt het hof derhalve om de redenen hiervoor uiteengezet niet bij.

4.1.

In de belasting A wordt aan de drie beklagden te last gelegd dat zij (wat de eerste en de tweede beklagde betreft vanaf 1 januari 1995 tot en met 21 september 2006 en wat de derde beklagde betreft vanaf 2 juli 1999 tot en met 21 september 2006) een vergunningsplichtige inrichting van de tweede klasse hebben geëxploiteerd zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning.

Bij artikel 9 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen", ook genoemd Milieuhandavingsdecreet, hierna verder afgekort tot MHD (B.S. 29 februari 2008), werd het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (ook genoemd Decreet Milieubeleid, hierna verder afgekort tot DABM) aangevuld met een titel XVI.

Bij artikel 34 MHD werd artikel 39 § 1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna: Milieuvergunningsdecreet) gewijzigd. Het nieuwe artikel 39 Milieuvergunningsdecreet bepaalt:

"Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststellingen en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake het milieubeleid".

Deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009.

Sedert 1 mei 2009 zijn de onder de telastlegging A aan de beidaagden
en te last gelegde feitelijke gedragingen strafbaar
gesteld door artikel 16.6.1 § 1, eerste lid van het decreet van 5 april 1995 houdende
algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM) dat bepaalt:

*"Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending
van de door deze titel gehandhaafde regelgeving is strafbaar met een gevangenisstraf
van een maand tot twee jaar en met een geldboete van € 100 tot € 250.000 of met een
van die straffen."*

4.2.

In de telastlegging B wordt aan de eerste en de tweede beklaagde te last gelegd dat zij
op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 1995 tot en met 31 december
1995 zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van
burgemeester en schepenen een opslagloods hebben gebouwd in een woongebied,
waarbij het hof opmerkt dat het gewestplan d.d. 7 november 1978 waarnaar in de
telastlegging wordt verwezen, het gewestplan betreft;
vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978.

Bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke
plannings-, vergunnings- en handhavingsbeleid werden onder meer de artikelen 99 en
146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke
ordening (hierna: Stedenbouwdecreet 1999) gewijzigd. In uitvoering van artikel 110 van
het aanpassings- en aanvullingsdecreet werden de diverse wijzigingen aan het
Stedenbouwdecreet 1999 gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering van 15 mei
2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening. Deze
coördinatie draagt als opschrift: "Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening" (hierna: VCRO).
Dit gecoördineerde decreet is in werking getreden op 1 september 2009.

Artikel 4.2.1.1° a) VCRO bepaalt:

"Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning:

1° *de hiernavolgende bouwwerken verrichten, met uitzondering van
onderhoudswerken:*

- a) *het optrekken of plaatsen van een constructie,*
- b) *(...)*
- c) *(...)"*

Inbreuk hierop wordt strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, eerste lid, 1° VCRO dat
bepaalt:

*"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van € 26 tot
€ 400.000 of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die:*

*de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande
vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het
verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de
vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt"*

Artikel 6.1.3 bepaalt:

"Alle bepalingen van het eerste boek van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en van artikel 85, zijn van toepassing op de in artikel 6.1.1 vermelde misdrijven."

De in de toelastlegging B te last gelegde feitelijke gedraging, namelijk het bouwen van een opslagloods zonder voorafgaande vergunning, maakte in de periode van het te last gelegde feit een inbreuk op artikel 44 § 1.1° van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw en was strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van genoemde wet.

Vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000 maakte deze te last gelegde feitelijke gedraging een inbreuk uit op artikel 42 § 1.1° van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van genoemd decreet, vanaf 1 mei 2000 tot en met 31 augustus 2009 op artikel 99 § 1.1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), zoals later herhaaldelijk gewijzigd o.m. bij de decreten van 28 september 1999, 22 december 1999, 26 april 2000, 8 december 2000, 13 juli 2001, 1 maart 2002, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 28 februari 2003, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005, 10 maart 2006, 16 juni 2006, 7 juli 2006, 22 december 2006, 9 november 2007 en 21 december 2007, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid 1°, 147 en 149 van genoemd decreet, en vanaf 1 september 2009, zoals hiervoor aangehaald, op artikel 4.2.1.1° a) VCRO, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1°, en 6.1.3 VCRO.

4.3.

In de toelastlegging C wordt aan de drie beklaagden te last gelegd dat zij op 10 december 1999 en op 24 maart 2000 minerale oliën en detergents hebben laten terechtkomen in een afwateringsgracht.

Bij artikel 14 MHD werd artikel 41 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, hierna Oppervlaktewaterenwet genoemd, gewijzigd.

Het nieuwe artikel 41 § 2 Oppervlaktewaterenwet bepaalt:

"Met betrekking tot deze wet en haar uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststelling en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid. (...)".

Ook deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009.

De onder de toelastlegging C omschreven feitelijke gedragingen zijn sedert 1 mei 2009 strafbaar krachtens artikel 16.6.2.§1, eerste lid DABM, dat stelt:

"Wie opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, rechtstreeks of onrechtstreeks, stoffen, micro-organismen, geluid en andere trillingen of stralingen in of op water, bodem of atmosfeer inbrengt of verspreidt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van € 100 tot € 500.000 of met een van die straffen."

4.4.

In de taalstelling D wordt aan de drie beklagden te last gelegd dat zij op 24 maart 2000 (D.1), op 25 oktober 2001 (D.2) en op 19 oktober 2005 (D.3) als exploitant de lozingsnormen van bedrijfsafvalwater dat terechtkomt in gewone oppervlaktewateren dat geen gevaarlijke stoffen bevat, hebben overschreden.

Zoals hiervoor onder randnummer 4.1 reeds gesteld, werd artikel 39 § 1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning gewijzigd bij artikel 34 MHD werd.

De onder de taalstellingen D.1, D.2 en D.3 omschreven feitelijke gedragingen zijn sedert 1 september 2009 strafbaar krachtens het hiervoor genoemd en aangehaald artikel 16.6.2.51, eerste lid DABM.

4.5.

De vaststellingen onder de randnummers 4.1, 4.2, 4.3 en 4.4 houden geen heromschrijving van de onderscheiden te last gelegde feiten in, doch betreffen de loutere vaststelling dat, in licht genomen de decreetswijzigingen die zich hebben voorgedaan tussen het tijdstip van de onderscheiden te last gelegde feiten en het huidige arrest, deze onderscheiden feitelijke gedragingen nog steeds strafbaar zijn gesteld.

De beklagden werden hiervan ook reeds in kennis gesteld door de eerste rechter en hebben daar tegenspraak kunnen over voeren.

Wanneer de straf, ten tijde van dit arrest bepaald, verschilt van die welke ten tijde van de onderscheiden misdrijven was bepaald, zal het hof, voor zover de misdrijven bewezen zijn en een straf dient te worden uitgesproken, met toepassing van artikel 2, tweede lid van het Strafwetboek de minst zware straf toepassen.

5.

De werd opgericht op 4 mei 1946 onder de oorspronkelijke naam
De statuten van de werden in de loop der jaren meermaals
gewijzigd.

Bij beslissing van de buitengewone algemene vergadering van 21 maart 1986 werd o.m. het maatschappelijk doel van de vennootschap nauwkeuriger omschreven en uitgebreid. De vennootschap heeft o.m. als doel:

- de uitbating van petroleumraffinaderijen, autonome ondernemingen voor fabricage van diverse petroleumderivaten, nijverheid voor het distilleren en verwerken van koolteer, afvaloliën en bruinkoolteerolie; de groothandel, in- en uitvoer van petroleumproducten, smeermiddelen, nijverheidsoliën en vetten, steenkool: omvat de verkoop van cokes en andere steenkool- of bruinkool houdende producten, de verkoop van turf en bijkomstig, ook de verkoop van brandhout, onderdelen en toebehoren voor motorvoertuigen, algemene voedingswaren en huishoudelijke artikelen; de kleinhandel

in brandstoffen en smeermiddelen, in onderdelen en toebehoren voor motorvoertuigen, in algemene voedingswaren en huishoudelijke artikelen

- de uitbating van ondernemingen voor het goederenvervoer langs de weg, van luchtvervoer, voor binnenscheepvaart en zeescheepvaart; opslagplaatsen, magazijnen, garages en stallingen voor motorvoertuigen; spijlhulzen, drankgelegenheden, hotels en logementshuizen; de uitbating van sportterreinen en sporthallen
- de groothandel in bouwproducten en bouwmaterialen, materieel voor aannemers, hijs toestellen, los- en laarstoestellen, weegtoestellen; de kleinhandel in machines, toestellen, voorzieningen en materieel voor handels- en nijverheidsgebruik en bouwmaterialen.

Bij beslissing van de algemene vergadering van 29 juli 1994 werden benoemd voor een periode van zes jaar:

- de , vertegenwoordigd door tot voorzitter van de raad van bestuur en gedelegeerd bestuurder
- tot bestuurder
- tot bestuurder
- tot gedelegeerd bestuurder.

Bij beslissing van de algemene vergadering van 18 augustus 2000 werden benoemd voor een periode van zes jaar:

- de , vertegenwoordigd door tot voorzitter van de raad van bestuur en gedelegeerd bestuurder
- tot bestuurder
- tot gedelegeerd bestuurder
- vertegenwoordigd door tot bestuurder.

De nam op 31 januari 2001 ontslag als bestuurder en nam ontslag als bestuurder op 22 april 2002.

Bij beslissing van de buitengewone algemene vergadering van 28 juni 2002 werd de naam van de vennootschap gewijzigd in

6.1.

Wat betreft de toelastgeving A (exploiteren van een vergunningsplichtige inrichting van de tweede klasse zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning).

Op 4 juli 2000 werd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente aan de gevestigd te een vergunning verleend om een inrichting te laten te kadastraal bekend te veranderen zodat deze voortaan o.m. rubriek 19.5 van Bijlage 1 bij Vlaam I (de lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen) omvatte, zijnde een opslagplaats van hout s.d., met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een capaciteit van meer dan 20

ton of 40 m³ in een lokaal of 100 ton of 200 m³ in open lucht, een inrichting behorende tot de klasse 2 van als hinderlijk beschouwde inrichtingen. Vergunning was aangevraagd voor 280 m³ en er werd 280 m³ vergund.

In de milieuvergunning werd uitdrukkelijk voorzien dat in de mate dat voor de inrichting die het voorwerp uitmaakt van de bedoelde vergunning een bouwvergunning nodig is, de milieuvergunning geschorst wordt zolang de bouwvergunning niet is verleend. (zie stuk 31 tot en met 44 in onderkaft 1 van het strafdossier)

Op 3 mei 2004 werd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente aan de onder de voorwaarden bepaald in het besluit vergunning verleend om een inrichting gelegen te

te veranderen, met o.m. rubriek 19.6 van Bijlage 1 van Vlarem I, zijnde een opslagplaats van hout e.d., met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 4B, met een capaciteit van meer dan 20 ton of 40 m³ in een lokaal of 100 ton of 200 m³ in open lucht, een inrichting behorende tot de klasse 2 van als hinderlijk beschouwde inrichtingen. Vergunning was aangevraagd voor 500 m³ in de magazijnen en er werd 500 m³ in de magazijnen vergund.

In de milieuvergunning van 3 mei 2004 werd eveneens uitdrukkelijk voorzien dat in de mate dat voor de inrichting die het voorwerp uitmaakt van de bedoelde vergunning een bouwvergunning nodig is, de milieuvergunning geschorst wordt zolang de bouwvergunning niet is verleend.

(zie stuk 144 tot en met 147 in onderkaft I van het strafdossier)

In haar voor het hof neergelegde conclusies blijft de derde beklaagde er ten onrechte van uitgaan dat zij zich kan beroepen op de milieuvergunningen van 4 juli 2000 en 3 mei 2004. De exploitatie van de inrichtingen nader bepaald in de telastlegging A, enerzijds de opslag van hout (rubriek 19.6) en anderzijds de stalling van motorvoertuigen (o.m. mobilhomes, caravans en bedrijfsvoertuigen) (rubriek 15.1.1^o), vond plaats in de zogenaamde loods N, zijnde de bedrijfsstal waarvan voor de oprichting geen stedenbouwkundige vergunning werd verleend (zie o.m. stuk 142 in onderkaft 1 van het strafdossier). Wanneer voor de exploitatie van een inrichting waarvoor een milieuvergunning werd verleend het bestaan van een vaste inrichting in de zin van de stedenbouwwetgeving is vereist, wat voor de exploitatie van de inrichting in loods N het geval is, en de hiertoe noodzakelijke stedenbouwkundige vergunning ontbreekt, is de milieuvergunning in haar geheel geschorst. Zelfs voor onderdelen van de inrichting waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning is vereist, zou de milieuvergunning geschorst zijn wanneer milieutechnisch de geëxploiteerde inrichting een eenheid uitmaakt.

Wat de geïncrimineerde periode in de telastlegging A betreft, luidde rubriek 19.6 van bijlage 1 bij Vlarem I tot en met 30 april 1999 als volgt:

"Opslagplaatsen voor boomstammen, platen, gezaagd of gekapt hout en artikelen uit hout, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 4B, met een capaciteit van meer dan 20 ton of 40 m³ in een lokaal of 100 ton of 200 m³ in open lucht",
en was hij ingedeeld in de klasse 2 van als hinderlijk beschouwde inrichtingen.

Vanaf 1 mei 1999 (en dit tot en met 31 januari 2007, dus tot na de geïncrimineerde periode) werd rubriek 19.6 als volgt omschreven:

"Opslagplaatsen van hout e.d., met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een capaciteit van meer dan 20 ton of 40 m³ in een lokaal of 100 ton of 200 m³ in open lucht",

eveneens ingedeeld in de klasse 2 van als hinderlijk beschouwde inrichtingen.

Vanaf 1 februari 2007 werd rubriek 19.6 ingedeeld in subrubrieken en omschreven als:

"Opslagplaatsen van hout e.d., met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48 en rubriek 19.8, met een capaciteit van:

1° wanneer de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied: (klasse 3)

a) meer dan 20 ton tot en met 200 ton of meer dan 40 tot en met 400 m³ in een lokaal

b) meer dan 100 ton tot en met 800 ton of meer dan 200 m³ tot en met 1.600 m³ in open lucht

2° wanneer de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een gebied ander dan industriegebied: (klasse 3)

a) meer dan 20 ton tot en met 100 ton of meer dan 40 tot en met 200 m³ in een lokaal

b) meer dan 100 ton tot en met 400 ton of meer dan 200 m³ tot en met 800 m³ in open lucht

3°

a) meer dan 200 ton of 400 m³ in een lokaal of 800 ton of 1.600 m³ in open lucht, wanneer de inrichting volledig is gelegen in een industriegebied (klasse 2)

b) meer dan 100 ton of 200 m³ in een lokaal of 400 ton of 800 m³ in open lucht, wanneer de inrichting volledig of gedeeltelijk is gelegen in een gebied ander dan industriegebied (klasse 2)".

Gezien de rubriek 19.6.2.a waarnaar de derde beklagde in haar voor het hof neergelegde conclusies verwijst om te stellen dat de door het openbaar ministerie geïncrimineerde inrichting een klasse 3 inrichting betreft en geen klasse 2 inrichting, pas in werking is getreden na de in de telastlegging A geïncrimineerde periode, behoorde de volgens de telastlegging A door de beklagden geëxploiteerde inrichting dan ook tot de klasse 2 van als hinderlijk beschouwde inrichtingen waarvoor een voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid vereist was. De vergunningsplicht ten tijde van de indeling als klasse 2 inrichting wordt niet retroactief opgeheven wanneer door een latere wijziging van de indelingslijst de inrichting van de klasse 2 wordt ingedeeld in de klasse 3. Vlaem I is een uitvoeringsbesluit en door de wijziging van rubriek 19.6 werd de strafbaarheid van het exploiteren van een inrichting van de klasse 2 zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning niet opgeheven.

Of er vóór 4 juli 2000 sprake was van een exploitatie in de loods N van een opslagplaats van hout e.d., als bedoeld in rubriek 19.6, zijnde een inrichting die behoort tot de klasse 2 van als hinderlijk beschouwde inrichtingen, blijkt niet uit het strafdossier, waarvan overigens in het algemeen dient gezegd dat het op onoverzichtelijke en weinig gestructureerde wijze werd opgebouwd (zo werd de nummering van de stukken

blijkbaar achteraf gewijzigd waardoor in bepaalde stukken verwezen wordt naar stukken die niet meer de vermelde nummering dragen). Vaststellingen met betrekking tot een eventuele exploitatie werden niet gedaan en de eerste en de tweede beklagde werden met betrekking tot de activiteiten die in de loods N zouden zijn uitgevoerd in de periode van 1 januari 1995 tot en met 4 juli 2000 ook niet verhoord.

Wel neemt het hof aan dat gezien er door de derde beklagde een milieuvergunning werd aangevraagd en bekomen om in de loods N een opslagplaats voor hout e.d., als bedoeld in rubriek 19.6, meer bepaald de opslag van 280 m³ hout, en een stalplaats voor motorvoertuigen, als bedoeld in rubriek 15.1.2, te exploiteren, er zeer kort na het verlenen van de milieuvergunning – te meer uit het strafdossier duidelijk blijkt dat de beklagden geen rekening hebben gehouden met de schorsing van deze milieuvergunning – werd begonnen met de exploitatie van deze inrichting.

Overigens houdt het verweer dat er niet is aangetoond dat er in de loods hout werd opgeslagen en motorvoertuigen, andere dan personenwagens, werden gestald, weinig steek wanneer blijkt dat later een uitbreiding van de vergunning werd gevraagd en bekomen, meer bepaald werd bij milieuvergunning van 3 mei 2004 de opslag van 500 m³ hout in loods N vergund. Het hof ziet niet in waarom de derde beklagde zulks zou gedaan hebben wanneer na de milieuvergunning van 4 juli 2000 de loods N zelfs niet zou gebruikt geweest zijn voor de opslag van hout. Bovendien gaan de beklagden er aan voorbij dat het precies na een inspectiebezoek, uitgevoerd door de gemeentelijke politie, de bouwdienst en de milieudienst, was dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente de heeft aangemaand een bijkomend milieuvergunningsdossier in te dienen voor het aanpassen van de bestaande milieuvergunning, meer bepaald dienden volgens het college o.m. volgende aanpassingen te gebeuren: verhogen van het aantal te stallen voertuigen andere dan personenwagens (rubriek 15.1.2) en verhogen van de opslagcapaciteit voor hout of producten vervaardigd uit hout (rubriek 19.6) (zie stuk 118 in onderkaft 2 van het strafdossier). Gezien op 4 juli 2000 de opslag van 280 m³ hout was vergund, zij het dat die milieuvergunning was geschorst, blijkt uit de aanmaning van het college dat er bij het inspectiebezoek meer dan 280 m³ opgeslagen hout werd aangetroffen, zo niet was er voor het college geen reden om de aan te manen een verhoging van de opslagcapaciteit voor hout aan te vragen en was er voor de ook geen reden om die verhoging ook effectief aan te vragen.

Verder werd op 17 oktober 2005 vastgesteld door de politie dat er in loods N ongeveer 80 m³ producten vervaardigd uit hout lagen opgeslagen en dat er twee boten, drie caravans, drie mobilhomes, één vrachtauto, één lichte vrachtauto en één personenauto stonden (zie stuk 175 in onderkaft 1 van het strafdossier).

Ook het verweer van de derde beklagde dat niet is aangetoond dat zij de exploitant was van de inrichting treedt het hof niet bij. Het is de die tot tweemaal toe de milieuvergunning heeft aangevraagd en bekomen. Van een verhuur van de loods N aan een derde die dan de vrije keuze zou hebben om hetzij de inrichtingen onder rubriek 19.6 en 15.1.1°, hetzij een andere inrichting in de loods te exploiteren, is er geen enkele aanwijzing en ligt geen enkel stuk voor. De is de eigenaar van de opslagloods en uit een lijst die ze zelf voorbrengt, blijkt dat zij aan

welbepaalde natuurlijke personen of rechtspersonen een plaats in de loods verhuurt om er hetzij motorvoertuigen e.d. te stallen of materialen op te slaan. De omstandigheid dat het in de loods N opgeslagen hout en de in de loods N gestalde voertuigen niet de eigendom zijn van de [] is niet bepalend om uit te maken of de [] al dan niet de exploitant is van de inrichting. Wanneer de [] haar loods verhuurt specifiek voor opslag van hout en voor stalling van motorvoertuigen, andere dan personenwagens, en de huurders tegen betaling in de loods dan hout opslagen en voertuigen stallen, dan maakt dit in hoofde van de [] een exploitatie van de inrichting uit waarvoor in de gegeven omstandigheden een niet geschorste milieuvergunning vereist was.

Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de feiten voorwerp van de talastegging A, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor onder de randnummers 2.1 en 2.2 verbeterd, dan ook in weerwil van hetgeen in conclusies door de beklaagden wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen, naar als van recht bewezen is zoverre zij gepleegd werden in de periode van op of rond 4 juli 2000 tot en met 21 september 2006. Het hof zal hierna onderzoeken of deze feiten aan de beklaagden kunnen toegerekend worden en verwijtbaar zijn.

Daarentegen is de talastegging A, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor onder de randnummers 2.1 en 2.2 verbeterd, niet bewezen in zoverre zij betrekking heeft op de periode vanaf 1 januari 1995 tot op of rond 4 juli 2000.

6.2.

Wat betreft de talastegging B (bouwen van een opslagloods zonder vergunning).

De eerste beklaagde [] verklaarde met betrekking tot de opslagloods M op 5 mei 2000 het volgende aan de politie van [] (zie stuk 4 in onderkast 2 van het strafdossier):

"Ik neem kennis van de reden van dit verhoor. Ik ben gedelegeerd bestuurder van de [] maatschappelijke zetel gevestigd [] ik ben gemachtigd om in die hoedanigheid een verklaring af te leggen. Door het feit dat vijf jaar geleden geen vergunning kon afgeleverd worden omdat het BPA diende gewijzigd te worden, hebben wij gebouwd zonder de vergunning. De werkzaamheden hebben ongeveer vijf jaar geleden plaats gehad. De toenmalige architect was [] won. []. Deze was niet op de hoogte van de bouwovertreiding, hij oefende geen toezicht uit op de werkzaamheden, hij heeft enkel het plan getekend. De werken werden uitgevoerd door de [], destijds gevestigd in []. Enkele maanden na de aanvang zijn de werkzaamheden voltooid. Om administratief in orde te zijn, vragen wij nu een regularisatie aan. De [] is aansprakelijk voor de gemaakte overtreiding. Ondertussen is het BPA gewijzigd en is het mogelijk een regularisatieaanvraag te doen."

De regularisatievergunning voor de opslagplaats N werd geweigerd omdat het gebouw deels werd opgericht in de bufferzone.

Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de feiten voorwerp van de telastlegging B, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, naar eis van recht bewezen in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde. Beide beklaagden hebben als gedelegeerd bestuurder van de (de eerste beklaagde via de gedelegeerd bestuurder waarvan hij de gedelegeerd bestuurder was) in 1995 de beslissing genomen om een opslagloods te bouwen zonder in het bezit te zijn van een voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente en hebben deze ook effectief gebouwd.

Met betrekking tot de door de beklaagden ingeroepen verjaring van de strafvordering wat betreft de telastlegging B verduidelijkt het hof nog dat het, gelet op de verklaring van hiervoor nader aangehaald, vaststaat dat de bouw van de opslagloods zeker niet beëindigd werd vóór september 1995 zodat het misdrijf omschreven onder de telastlegging B minstens gepleegd werd tot eind augustus 1995. Gezien hiervoor de feiten omschreven onder de telastlegging A bewezen werden verklaard in zoverre zij gepleegd werden in de periode van op of rond 4 juli 2000 tot en met 21 september 2006, is er tussen deze feiten en de feiten omschreven onder de telastlegging B geen termijn verlopen langer dan de verjaringstermijn zodat, gezien deze onderscheiden feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet zijn daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en zij aldus slechts één enkel misdrijf uitmaken waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, dit is 21 september 2006, de strafvordering voor de telastlegging B niet is verjaard.

6.3.

Wat betreft de telastlegging C (het lozen van minerale oliën en detergents in een afwateringsgracht).

Anders dan de eerste rechter oordeelde is de telastlegging C in zoverre gepleegd op 10 december 1999 niet naar eis van recht bewezen.

De milieuambtenaar van de gemeente stelde op 10 december 1999 vast dat in de gracht in de *ten dikke laag smurrie van mazout* op het water dreef (zie stuk 12 in onderkapt 1 van het strafdossier). De politie van die was opgeroepen om de nodige vaststellingen te doen, stelde vast dat er in de gracht over een lengte van ongeveer drie meter en over de hele breedte van de gracht (twee meter) een laag mazout op het wateroppervlak lag. De politie kon niet vaststellen van wie de lozing afkomstig was.

De omstandigheid dat enkele dagen later een link werd gelegd met de exploitatie van de carwash van de derde beklaagde waarbij vastgesteld werd dat het afvalwater van de carwash zonder voorbehandeling in de afwateringsgracht gelegen achter de terreinen terecht kwam, laat niet toe om met de naar recht vereiste zekerheid te kunnen stellen

dat er door beklagden op 10 december 1999 mazout geloosd werd in de afwateringsgracht.

Daarentegen is de telastegging C in zoverre gepleegd op 24 maart 2000 door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof wel naar els van recht bewezen. Het hof zal hierna onderzoeken of deze feiten aan de beklagden kunnen toegerekend worden en verwijtbaar zijn.

Op 24 maart 2000 werd tijdens een controlebezoek door de gemeentelijke milieu-en politiediensten visueel een bruinige drijfvaag op de oppervlakte van de afwateringsgracht opgemerkt, evenals een oliefilm (zie stuk 3 in onderkapt 3 van het strafdossier). Er werden door de politie, bijgestaan door een milieuambtenaar en werkleider van de gemeentelijke milieudienst, watermonsters genomen (zie stuk 4, 5, 6 en 18 in onderkapt, OK C+D, strafdossier).

Het diensthoofd van de Milieudienst van de gemeente bracht op 6 april 2000 een verslag uit aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente en schreef o.m.:

"Op vrijdag 24 maart 2000 werd door de milieudienst en de politie een aanvullend proces-verbaal van overtreding opgemaakt, aangezien de carwash-installatie opnieuw in gebruik werd genomen zonder te beschikken over de vereiste bouw- en milieuvergunningen. De koolwaterstofafscheider (met automatisch vlotterstelsel en coalescentiefilter) werd reeds geplaatst zonder de bouw- en milieuvergunningsprocedures af te wachten. Ter plaatse werd vastgesteld dat de waterloop tussen het voormalige opnieuw ernstig verontreinigd werd met minerale oliën en detergents. Duidelijk visueel vaststelbaar tijdens de reinigingsbeurten van de vrachtwagens in het kader van het nakende carnavalweekend (vaststelling op heterdaad). De vervuiling van het oppervlaktewater werd duidelijk veroorzaakt door niet-vergunde installaties van de De onkosten voor de bijkomende sanering en de staalnames werden onlangs overgemaakt aan de Het leidt geen twijfel dat de verontreiniging van het oppervlaktewater en de waterbodem te wijten is aan de illegale ingebruikname van de carwash-installatie en het onverantwoord lozen van het bedrijfsafvalwater in de aanpalende waterloop."

Op 5 mei 2000 verklaarde aan de politie van met betrekking tot de feiten van 24 maart 2000 (zie stuk 28 en 29 in onderkapt 3 van het strafdossier):

"Op vrijdag 24 maart werden er uitzonderlijk veel camions op korte tijd gewassen, dit naar aanleiding van het op til zijnde carnavalweekend. Vele van onze camions reden mee in de stoet en dienden daarom proper te zijn. Het is op dit ongelukkige moment dat de tweede vaststellingen zijn gebeurd. (...) "

legde op 30 mei 2000 een gelijkluidende verklaring af.

Het verweer van de derde beklagde dat er op 24 maart 2000 geen detergents werden geloosd, maar enkel met water verdunde detergents, dienstig voor het reinigen van vrachtwagens, is niet terzake dienend nu, aangezien de niet beschikte

over een vergunning voor het lozen van afvalwater, elke lozing van een verontreinigende vloeistof, zoals afvalwater dat detergenten en koolwaterstoffen bevat, in de afwateringsgracht een inbreuk uitmaakt op de wet van 26 maart 1971.

6.4.

Wat betreft de telastleggingen D.1-2-3 (overschrijden van de lozingsnormen).

De analyseresultaten van de op 24 maart 2000 genomen stalen (zie stuk 4, 5, 6, 34, 35, 36 en 37 in onderkaft 3 van het strafdossier) tonen aan dat voor verschillende geteste parameters, o.m. Ph, zwevende stoffen, apolaire koolwaterstoffen en anionische, kationische en niet-ionische oppervlakte-actieve stoffen, overschrijding van de respectieve normen kon worden vastgesteld (zie ook stuk 114 en 115 in onderkaft 1 van het strafdossier).

De beklaagden lieten, hoewel zij daartoe in de mogelijkheid waren en er van elk staal twee homogene schepmonsters waren genomen met het oog op een eventuele tegenanalyse, niet overgaan tot een tegenanalyse. Zij kunnen dan ook thans bezwaarlijk de resultaten van de uitgevoerde analyse in vraag stellen.

Op 25 oktober 2001, werden er op verzoek van de zelf opnieuw watermonsters genomen met het oog op analyse. De analyseresultaten tonen aan dat de norm voor de zwevende stoffen, de apolaire koolwaterstoffen en de anionische, kationische en niet-ionische oppervlakte-actieve stoffen werd overschreden (zie stuk 123 in onderkaft 3 van het strafdossier).

Op 19 oktober 2005 werd nog een staalname uitgevoerd. Het erkend laboratorium maakte daarover een analyserapport op. De sectoriële lozingsnormen voor apolaire koolwaterstoffen en voor anionische, kationische en niet-ionische oppervlakte-actieve stoffen werden overschreden (zie stuk 138 in onderkaft 3 van het strafdossier).

Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de feiten voorwerp van de telastleggingen D.1, D.2 en D.3, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, naar eis van recht bewezen. Het hof zal hierna onderzoeken of deze feiten aan de beklaagden kunnen toegerekend worden en verwijtbaar zijn.

7. Strafrecht is een schuldstrafrecht en de eerste, tweede en derde beklaagde kunnen slechts gestraft worden indien hun een schuldverwijt kan gemaakt worden. Voor de natuurlijke persoon moet vaststaan dat hij een invloed had of kon hebben op het strafbare handelen van de rechtspersoon of m.a.w. of hij enige invloed kon aanwenden om de overtreding van de regelgeving waarop de telastlegging A, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor onder de randnummers 2.1 en 2.2 verbeterd, in zoverre zij betrekking heeft op de periode van op of rond 4 juli 2000 tot en met 21 september 2006, de telastlegging C in zoverre zij betrekking heeft op 24 maart

2000 en de telastleggingen D.1, D.2 en D.3, betrekking hebben te voorkomen of te beletten.

Het Milieuvergunningsdecreet en de Oppervlaktewaterenwet bevatten geen aanduiding nopens het moreel element zodat het bewust en vrijwillig handelen van de beklaagden volstaat. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van deze beklaagden moet worden aangezien, nu zij het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet aanvoeren of enigzins geloofwaardig maken.

Het hof is van oordeel dat de drie beklaagden handelden in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan.

Het kan niet ernstig worden betwist dat de beklaagden wisten dat voor de inrichting van de tweede klasse die zij exploiteerden een (niet geschorste) voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid vereist was, dat zij wisten dat zij maatregelen dienden te nemen teneinde lozing van minerale oliën en detergenten in een afwateringsgracht te voorkomen en dat zij wisten dat zij de lozingsnormen van bedrijfsafvalwater dienden te respecteren.

De wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen is in werking sinds 2 juli 1999. Vanaf deze datum is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van rechtspersoon en natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en wilens heeft gepleegd.

De derde beklaagde is de exploitant van de inrichting en de misdrijven, omschreven onder de telastlegging A in de mate dat ze bewezen werd verklaard, de telastlegging C in de mate dat ze bewezen werd verklaard en de telastleggingen D.1, D.2 en D.3, werden gepleegd tijdens en ten behoeve van de exploitatie. De uitbating gabeurde voor rekening van de derde beklaagde en houdt verband met de verwezenlijking van het doel van de derde beklaagde. Uit de bewezen verklaarde feiten omschreven in de telastlegging A (periode van op of rond 4 juli 2000 tot en met 21 september 2006) blijkt dat binnen de derde beklaagde bewust werd gekozen voor het verder exploiteren zonder vergunning van een vergunningsplichtige inrichting klasse 2. Tevens werd bewust gekozen voor het lozen van minerale oliën en detergenten in de afwateringsgracht tijdens het wassen van de vrachtwagens van de (telastlegging C, voor zover gepleegd op 24 maart 2000) en werd er binnen de ook bewust gekozen om de lozingsnormen voor bedrijfsafvalwater te overschrijden (telastleggingen D.1, D.2 en D.3). Er is dan ook sprake van een eigen strafrechtelijke fout van de derde beklaagde als rechtspersoon, zodat de te last gelegde

en bewezen verklaarde feiten – in de mate als hiervoor nader bepaald – aan de derde beklagde dienen te worden toegerekend en haar verwijtbaar zijn.

De eerste beklagde (via zijn vennootschap en de tweede beklagde traden op als gedelegeerd bestuurders van de en hadden de beslissings- en handelingsbevoegdheid om de bewezen verklaarde inbreuken, meer bepaald het exploiteren zonder vergunning van een vergunningsplichtige inrichting klasse 2 in de periode van op of rond 4 juli 2000 tot en met 21 september 2006, het lozen van oliën en detergënten op 24 maart 2000 en het overschrijden van de lozingsnormen voor bedrijfsafvalwater te voorkomen, wat zij niet deden. Uit de concrete omstandigheden blijkt dat de eerste en de tweede beklagde, de natuurlijke personen door wiens toedoen de handelde, bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, gehandeld hebben in strijd met de bepalingen van het Milieuvergunningendecreet en de Oppervlaktewaterwet. De bewezen verklaarde feiten – in de mate als hiervoor nader bepaald – zijn dan ook aan de eerste en de tweede beklagde toerekenbaar en verwijtbaar en de eerste en de tweede beklagde zijn samen met de derde beklagde strafrechtelijk verantwoordelijk voor de onder de telastlegging A in de mate dat ze bewezen werd verklaard, de telastlegging C in de mate dat ze bewezen werd verklaard en de telastleggingen D.1, D.2 en D.3 te last gelegde misdrijven.

Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en door het onderzoek op de terechtzitting van het hof zijn de telastlegging A, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor onder de randnummers 2.1 en 2.2 verbeterd, in zoverre zij betrekking heeft op de periode van op of rond 4 juli 2000 tot en met 21 september 2006, de telastlegging C in zoverre zij betrekking heeft op 24 maart 2000 en de telastleggingen D.1, D.2 en D.3 dan ook in hoofde van de eerste beklagde de tweede beklagde en de derde beklagde voor het hof naar eis van recht bewezen.

8.1.

De derde beklagde vraagt in haar voor het hof neergelegde conclusie in ondergeschikte orde dat haar de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou worden verleend.

8.2. De feiten die aan de in hoofde van de eerste beklagde en de tweede beklagde bewezen verklaarde telastleggingen A, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor onder de randnummers 2.1 en 2.2 verbeterd, in zoverre zij betrekking heeft op de periode van op of rond 4 juli 2000 tot en met 21 september 2006, B, C in zoverre zij betrekking heeft op 24 maart 2000, en D.1, D.2 en D.3 ten grondslag liggen zijn in hoofde van elk van deze beklagden de uiting van een zelfde misdadig opzet en maken slechts één misdrijf uit zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd.

De feiten die aan de in hoofde van de derde beklaagde bewezen verklaarde telastleggingen A, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor onder de randnummers 2.1 en 2.2 verbeterd, in zoverre zij betrekking heeft op de periode van op of rond 4 juli 2000 tot en met 21 september 2006, C in zoverre zij betrekking heeft op 24 maart 2000 en D.1, D.2 en D.3 ten grondslag liggen zijn in hoofde van deze beklaagde de uiting van een zelfde misdadig opzet en maken slechts één misdrijf uit zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd.

De drie beklaagden hebben wetens en wilens gehandeld in strijd met wettelijke voorschriften van het Milieuvergunningsdecreet en de Oppervlaktewaterenwet. Het belang van de samenleving en het leefmilieu bij de naleving van de milieuwetgeving hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan de (financiële) belangen van de vennootschap. De beklaagden hebben getoond dat zij op het tijdstip van de bewezen verklaarde feiten lichtzinnig omsprongen met het milieu en de door de decreetgever in het Milieuvergunningsdecreet en door de wetgever in de Oppervlaktewaterenwet opgelegde verplichtingen. De eerste en de tweede beklaagde hebben daarenboven ook wetens en wilens de Stedenbouwwetgeving naast zich neergelegd en een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht waarbij zij het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, hebben ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke en/of financiële belangen. Slechts een geldboete, gedeeltelijk met uitstel, zoals door de eerste rechter opgelegd, zou daarom voor elk van deze beklaagden voor de in hoofde van ieder van hen bewezen verklaarde telastleggingen samen een passende bestraffing zijn, noodzakelijk ook om deze beklaagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale en wettelijke voorschriften ter zake dienen te houden.

8.3. Evenwel dient het hof, zelfs ambtshalve, te onderzoeken of de redelijke termijn werd overschreden en desgevallend rekening te houden met die overschrijding van de redelijke termijn (miskennis van artikel 6.1 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, hierna EVRM genoemd).

In strafzaken heeft de vereiste van de redelijke termijn tot doel te vermijden dat de beklaagde al te lang in onzekerheid verkeert over de uitkomst van de strafvervolgning. Uit de stukken van de rechtspleging blijkt dat de drie beklaagden werden gedagvaard om op 11 december 2006 te verschijnen voor de correctionele rechtbank te Dendermondé. Pas op 22 januari 2010 volgde een eindvonnis nadat de correctionele rechtbank te Dendermonde drie tussenvonnissen had verleend en de zaak herhaaldelijk had uitgesteld. Op 4 februari 2010 hebben de drie beklaagden hoger beroep aangetekend tegen het vonnis van 22 januari 2010 en op 8 februari 2010 heeft het openbaar ministerie hoger beroep aangetekend. De beklaagden werden pas bij bevel tot dagvaarding van 11 oktober 2012 gedagvaard om op 8 november 2012 te verschijnen voor de 16^e kamer bij het hof van beroep te Gent. Op 8 november 2012 werd de zaak door de 10^e kamer onbepaald uitgesteld. Nadat de zaak was hertoebedeeld aan de 17^e kamer bij het hof van beroep, werd op 9 januari 2013 bevel tot dagvaarding van de drie

beklaagden gegeven om te verschijnen voor de 17^e kamer van dit hof op 5 maart 2013. Op 5 maart 2013 werd de zaak behandeld en in beraad genomen. Het beraad sleepte vervolgens aan tot 29 april 2014, datum waarop onderhavig arrest wordt verleend.

Dit lange tijdsverloop sedert de zaak voor het eerst voor de eerste rechter werd ingeleid, waarbij de lange periode van inactiviteit tussen het instellen van het hoger beroep en de dagvaarding voor de 10^e kamer van het hof (2 jaar en 9 maanden) en de periode van het beraad niet aan de beklaagden te wijten zijn, brengt mee dat het hof van oordeel is dat de artikelen 6.1 EVRM en 14.3.c van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR), volgens dewelke eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd het recht heeft op behandeling van zijn zaak "binnen een redelijke termijn" (EVRM) en op een berechting ervan "zonder onredelijke vertraging" (IVBPR), werden geschonden doordat de redelijke termijn werd overschreden en er een onredelijke vertraging is geweest.

Krachtens artikel 13 EVRM hebben de beklaagden dan ook recht op een daadwerkelijke rechtshulp voor het hof, dat een passend rechtsherstel moet bieden.

Deze verdragsbepalingen geven echter niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling: inzonderheid bepalen voormelde verdragen niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou moeten zijn. Deze verdragsbepalingen, noch enige andere internationale of nationale rechtsregel voorzien in de niet-ontvankelijkheid, de niet-toelaatbaarheid of het verval van de strafvordering als enig mogelijke sanctie voor de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn en onredelijke vertraging. De overschrijding van de redelijke termijn en de onredelijke vertraging, waarbij er generiel aanwijzing is dat die de situatie van de drie beklaagden nadelig zouden hebben beïnvloed op het vlak van de bewijslevering of op de uitoefening van het recht van verdediging, zijn niet zodanig dat zij daartoe zouden moeten leiden.

Niettemin berokkent het onredelijk lang uitblijven van een definitieve veroordeling op zich toch een bepaalde schade die voor herstel in aanmerking komt. De overschrijding van de redelijke termijn levert op zich immers een krenking op van een aan de beklaagden door artikel 6.1 EVRM en 14.3.c IVBPR verleend fundamenteel recht.

Gelet op het bepaalde in artikel 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering: kan het hof zich beperken tot het uitspreken van een straf onder het minimum of zelfs, wanneer het hof zou oordelen dat een bestraffing in de gegeven omstandigheden niet langer verantwoord zou zijn, het uitspreken van de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring.

8.4. Wat de door de derde beklaagde in ondergeschikte orde gestelde vraag betreft haar de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verlenen, zijn er geen redenen om aan deze beklaagde deze gunst te verlenen. De hierna uitgesproken veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring, gelet op de overschrijding van de redelijke termijn en zonder welke overschrijding een geldboete, deels met uitstel, zoals door de eerste rechter opgelegd, een passende bestraffing zou zijn geweest, is niet van aard enige sociale reclassering in het gedrag te brengen of de sociale declassering van deze beklaagde voor gevolg te hebben.

Maatschappelijk lijkt een bestraffing van de eerste, de tweede en de derde beklaagde gelet op het zeer lange tijdsverloop tussen de bewezen feiten en de datum van dit arrest echter niet meer vereist. Het hiervoor aangenomen overschrijden van de redelijke termijn brengt in die omstandigheden mee dat het hof een veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring van de eerste beklaagde de tweede beklaagde en de derde beklaagde aan de hiervoor in hoofde van ieder van hen bewezen verklaarde misdrijven uitspreekt.

9.

De vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 6 van de programmawet (II) van 27 december 2006 bedraagt krachtens artikel 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vastgesteld bij koninklijk besluit van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij koninklijk besluit van 13 november 2012 tot wijziging van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vastgesteld bij koninklijk besluit van 28 december 1950, wat betreft de administratieve kosten in strafzaken (B.S. 29 november 2012, inwerkingtreding op 1 december 2012), thans, na indexatie, € 51,20. De drie beklaagden dienen elk, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten, tot deze vaste vergoeding van € 51,20 te worden veroordeeld; deze bijdrage heeft immers een eigen aard en is geen straf.

10.

Bij toepassing van het ten tijde van de feiten geldende artikel 39 § 2 van het Milieuvergunningsdecreet kon de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, een exploitatieverbod opleggen.

Een wezenlijk gelijkaardige bepaling is vervat in artikel 16.6.5 van het DABM.

Er zijn thans geen aanwijzingen dat het om veiligheidsredenen nog noodzakelijk zou zijn een exploitatieverbod op te leggen.

11.

De eerste, de tweede en de derde beklaagde zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie nu al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt werden door de in hoofde van ieder van hen bewezen verklaarde misdrijven die hen gemeen zijn.

De kosten in eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie dienen te worden herbegroot, zoals hierna nader bepaald.

12.

Bij artikel 35 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI

"Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" werd artikel 40 van het decreet van 28 juni 1985 opgeheven.

Ook artikel 41 § 5 van de wet van 26 maart 1971 werd bij decreet van 21 december 2007 opgeheven.

De mogelijkheid om de rechtspersoon burgerrechtelijk aansprakelijk te verklaren voor de betaling van de gerechtskosten waartoe haar lasthebber of aangestelde wordt veroordeeld, is in het DABM, zoals gewijzigd door het Milieuhandhavingsdecreet, niet meer voorzien, zodat het hof de derde beklagde niet meer in die zin burgerrechtelijk aansprakelijk kan stellen voor de kosten waartoe de eerste en de tweede beklagde worden veroordeeld.

13.1.

Op 18 april 2005 werd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente een herstelvordering tot het uitvoeren van aanpassingswerken ingediend (zie stuk 53 tot en met 57 in onderkapt 2 van het strafdossier).

De herstelvordering wordt als volgt gemotiveerd:

"De regularisatie van de opslagplaats kan niet vergund worden wegens strijdigheid met de stedenbouwkundige voorschriften. Het B.P.A. voorziet in art. C.10, (...), dat tussen een gebouw en de bufferzone een bouwvrije zijdelingse strook van 6 m moet gerespecteerd worden. (...) De gerealiseerde bebouwing voldoet niet aan de voormelde voorschriften en is zelfs deels gerealiseerd in de bufferzone. (...)"

Gezien het gebouw is opgetrokken in een staalstructuur met segmenten van 6,25 meter en gelet op de inplanting van het gebouw t.o.v. de schuine perceelsgrens wordt door het college van burgemeester en schepenen de afbraak van 1 segment van 6,25 meter als herstelmaatregel voorgesteld. Tevens wordt gevorderd deze herstelmaatregel te koppelen aan een dwangsom van 125 euro per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

De vordering is gesteund op artikel 149 § 1 Stedenbouwdecreet 1999, thans artikel 6.1.41 VCRO.

13.2.

Voorafgaandelijk merkt het hof op dat de overschrijding van de redelijke termijn in de zin van artikel 6 EVRM, zoals hiervoor vastgesteld, niet impliceert dat ter zake het recht van de overheid om te vorderen dat een einde wordt gesteld aan de door het stedenbouwmisdrijf veroorzaakte wederrechtelijke toestand zou vervallen.

De vaststelling dat inzake stedenbouw het herstel, bestaande in het uitvoeren van aanpassingswerken, een straf is in de zin van artikel 6.1 EVRM; brengt enkel met zich mee dat de waarborgen van die bepaling moeten worden in acht genomen; het blijft voor de strafrechter mogelijk, ook wanneer hij vaststelt dat de redelijke termijn is overschreden, dit herstel te bevelen teneinde de gevolgen van het stedenbouwmisdrijf te doen ophouden en te voorkomen dat de beklagde het voordeel uit het door hem gepleegde misdrijf behoudt.

13.3.

De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, thans de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van artikel 149 § 1 Stedenbouwdecreet 1999 door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond omdat de bepalingen met betrekking tot het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid toen nog niet waren in werking getreden. Deze vereiste bestond immers volgens artikel 198bis Stedenbouwdecreet 1999 slechts nadat de Hoge Raad was opgericht en het huishoudelijk reglement had goedgekeurd.

Artikel 198 Stedenbouwdecreet 1999 bepaalt:

"De rechter kan vóór 16 december 2005 ingediende herstellvorderingen die nog niet door de Hoge Raad voor het Herstelbeleid of de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid werden geadviseerd, alsnog voor advies voorleggen aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid."

Het strafdossier bevat echter de toereikende gegevens die het hof toelaten de herstellvordering te beoordelen binnen de parken van zijn bevoegdheid.

In de gegeven omstandigheden is het dan ook niet opportuun noch nodig de vordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid voor te leggen.

13.4.

De gevorderde aanpassingswerken werden nog niet uitgevoerd. Er is evenmin een regularisatie in overeenstemming met een hiertoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

13.5.

Artikel 6.1.41, §1, eerste lid VCRO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)".

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendung berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het hof echter niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

Het hof is van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de herstelvordering van het college van burgemeester en schepenen, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De vordering is toereikend gemotiveerd door de juridische vaststelling dat het goed gelegen is binnen de grenzen van een B.P.A. en de feitelijke vaststelling dat de opslagplaats strijdig is met de stedenbouwkundige voorschriften van het B.P.A. en werd opgericht zonder over de nodige stedenbouwkundige vergunning te beschikken.

De door de herstelvorderende overheid gevorderde aanpassingswerken zijn dan ook nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven in de telastlegging B een einde te stellen.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het uitvoeren van de aanpassingswerken weegt op tegen de last die er voor de overtreeders uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De herstelvordering staat in verhouding tot de ernst van de overtreding en zij is niet kennelijk onredelijk omdat het herstel van de aantasting van de goede ruimtelijke ordening niet kan bewerkstelligd worden door een minder ingrijpende en wettelijk toegelaten maatregel. Het hof ziet dan ook geen reden om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten.

Kortom, tot de herstelvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

13.6.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente vordert de niet nakoming van het bevel tot het uitvoeren van aanpassingswerken te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom van € 125,00 per dag vertraging.

Gelet op het lange talmen van de eerste en de tweede beklagde om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de eerste en de tweede beklagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de eerste en de tweede beklagde reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

14.

Rekening houdend onder meer met het groot tijdsverloop sedert de feiten en de afwezigheid van enige aanwijzing in andere zin, zijn er klaarblijkelijk geen burgerlijke belangen die niet in staat van wijzen zouden zijn, zodat ambtshalve geen burgerlijke belangen meer dienen te worden aangehouden.

OP DEZE GRONDEN,

het hof, rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

- 2, 3, 65 en 66 van het Strafwetboek,
- 21ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering,
- 162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 212 van het Wetboek van Strafvordering,
- 11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,
- 2 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
- 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
- 1 van de wet van 5 maart 1952, zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003 houdende verschillende bepalingen inzake verkeersveiligheid en door artikel 2 en 3 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie,
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,
- 91, 2^e lid, van het koninklijk besluit van 28 december 1950, zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hoger beroepen van de drie beklaagden en het openbaar ministerie tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 22 januari 2010 ontvankelijk en er ten gronde over beslissende:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Verbetert de belastinglegging A zoals hiervoor onder de randnummers 2.1 en 2.2 nader bepaald.

Verbetert de in de oorspronkelijke dagvaarding gegeven omschrijving van het (mede)daderschap zoals hiervoor onder randnummer 2.3 nader bepaald.

Stelt vast dat het gewestplan d.d. 7 november 1978 waarnaar in de telastlegging B wordt verwezen, het gewestplan _____ betreft, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978.

Ontslaat de eerste beklaagde _____ en de tweede beklaagde _____ van rechtsvervolgning voor de telastlegging A, doch enkel in zoverre zij betrekking heeft op de periode vanaf 1 januari 1995 tot op of rond 4 juli 2000, en voor de telastlegging C, doch enkel in de mate dat zij betrekking heeft op 10 december 1999.

Ontslaat de derde beklaagde _____ van rechtsvervolgning voor de telastlegging A, doch enkel in zoverre zij betrekking heeft op de periode vanaf 2 juli 1999 tot op of rond 4 juli 2000, en voor de telastlegging C, doch enkel in de mate dat zij betrekking heeft op 10 december 1999.

Verklaart de eerste beklaagde _____ schuldig aan de misdrijven omschreven in de telastleggingen A, in zoverre zij betrekking heeft op de periode van op of rond 4 juli 2000 tot en met 21 september 2006, B, C in zoverre zij betrekking heeft op 24 maart 2000, D.1, D.2 en D.3 en spreekt hiervoor voor deze beklaagde de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uit.

Verklaart de tweede beklaagde _____ schuldig aan de misdrijven omschreven in de telastleggingen A, in zoverre zij betrekking heeft op de periode van op of rond 4 juli 2000 tot en met 21 september 2006, B, C in zoverre zij betrekking heeft op 24 maart 2000, D.1, D.2 en D.3 en spreekt hiervoor voor deze beklaagde de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uit.

Verklaart de derde beklaagde _____ schuldig aan de misdrijven omschreven in de telastleggingen A, in zoverre zij betrekking heeft op de periode van op of rond 4 juli 2000 tot en met 21 september 2006, C in zoverre zij betrekking heeft op 24 maart 2000, D.1, D.2 en D.3 en spreekt hiervoor voor deze beklaagde de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uit.

Beveelt aan de beklaagden _____ an _____ over te gaan tot het uitvoeren van de volgende aanpassingswerken aan de opslagloods, gelegen te _____ nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden: afbraak van één segment van 6,25 meter aan de kant van de schuine perceelsgrens en thans gelegen in de bouwvrije zijdelingse strook van 6 meter en deels in de bufferzone.

Beveelt dat voor het geval dat de aanpassingswerken niet worden uitgevoerd binnen voormelde termijn van één jaar de stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO.

Zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente door de veroordeelden en elk aan dwangsom zal worden verbeurd van € 125,00 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt de eerste beklagde de tweede beklagde en de derde beklagde hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, in totaal begroot op € 365,62 in eerste aanleg en op € 260,10 in beroep, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in hoofde van de drie beklagden bewezen verklaarde misdrijven die hen gemeen zijn.

(Kosten eerste aanleg thans herbeooroet: dagvaarding 1° en 3° beklagde: 12,50 euro + dagvaarding 2° beklagde: 56,79 euro + overschrijving op hypotheekkantoor: 177,52 euro + afschrift tussenvonnis d.d. 15/12/2006: 22,80 euro + afschrift tussenvonnis d.d. 05/05/2008: 22,80 euro + afschrift tussenvonnis d.d. 15/05/2009: 22,80 euro + afschrift vonnis politierechtbank Sint-Niklaas d.d. 27/11/2002: 4,50 euro + afschrift vonnis REA Dendermonde d.d. 16/12/1997: 8,55 euro + afschrift vonnis REA Dendermonde d.d. 3/3/2003: 19,98 euro = subtotaal: 348,21 euro + 5 % op het geheel: 17,41 euro = totaal: 365,62 euro).

(Kosten hoger beroep: afschrift vonnis: 59,85 euro + opstelrecht: 2 x 30,00 euro + expeditierecht: 3 x 2,85 euro + dagvaarding 1° en 2° beklagde (17° kamer): 76,06 euro + dagvaarding 3° beklagde (17° kamer): 31,99 euro = subtotaal: 236,45 euro + 10 % op het geheel: 23,65 euro = totaal: 260,10 euro).

Laat de kosten van dagvaarding van de drie beklagden voor de 10° kamer van het hof ten laste van de Staat en begroot deze kosten op € 114,58.

(Kosten hoger beroep ten laste van de Staat: dagvaarding 1° beklagde (10° kamer): 41,29 euro + dagvaarding 2° beklagde (10° kamer): 31,99 euro + dagvaarding 3° beklagde (10° kamer): 41,30 euro = totaal: 114,58 euro).

Veroordeelt de eerste beklagde de tweede beklagde en de derde beklagde elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 51,20.

Zegt dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 16.6.5 van het DABM bij wijze van veiligheidsmaatregel het verbod uit te spreken om de inrichting, die aan de oorsprong van de milieumisdrijven ligt, te exploiteren onder verbeurte van een dwangsom.

Zegt dat er geen aanleiding is om de burgerlijke belangen verder ambtshalve aan te houden.

Dit arrest is gewezen door het hof van beroep te Gent, zeventiende correctionele kamer,

samengesteld uit:

-
-
-

kamervoorzitter;
raadshier;
raadshier;

en bijgestaan door:

-

griffier;

en na ondertekening door voornoemden, uitgesproken in openbare terechtzitting, door de zeventiende correctionele kamer bij het hof van beroep te Gent, op 29 april 2014, door:

-

kamervoorzitter;

In aanwezigheid van het openbaar ministerie:

-

substituut-procureur-generaal;

en bijgestaan door:

-

griffier;